

45

เริ่มส่ง E-mail ด้วยความคิดถึง

ผู้ส่ง: ลีซิน <leesin@hotmail.com>

วันที่ส่ง: 29 December 2005 เวลา 01:13:11

ผู้รับ: ชินแซคยอง <wonderfulkyung@treamwiz.com>

หัวข้อ: (Re) ชิน เป็นไงบ้าง

แนบไฟล์: ไม่มี

เนื้อหา:

เธอสบายดีนะ ฉันยุ่งทุกวันเลย

ราชวงศ์อังกฤษงานยุ่งกว่าที่เกาหลีอีก ไม่ได้หยุดเลยสักวัน

ฉันยุ่งขนาดนี้ เธอก็หัดทำงานยุ่งซะมั่ง

และฉันไม่อยู่แบบนี้ก็อย่าร้องแงจะกลับบ้านอีกล่ะ เธอต้องอยู่

อย่างเรียบร้อยนะ

งั้นแค่นี้ละกัน

"เฮ้อออออออออออ"

ทันทีที่ฉันเช็คเมลล์ของชินซึ่งเดินทางไปได้สี่วันแล้วก็ถอนหายใจ

ออกมาเสือกใหญ่ หนอย...ไอ้คนแฉ่งน้ำใจ เขียนมาแค่ห้าบรรทัดเนี่ยนะ
แถมหนึ่งในห้าบรรทัดก็ดันเป็นคำว่า แฉ่งนี่ละกัน อีกต่างหาก

"นิสัยไม่ดี ฉันทเขียนไปทุกวันนะยะ ลักสามสิบหน้าเห็นจะได้แล้วเนี่ย"

แม้จะจ้องจนหน้าจอมอนิเตอร์ทะเล่ ข้อความห้าประโยคนี้ก็จะ
ไม่ยาวขึ้นมาอยู่ดี ฉันทลอบถอนหายใจอีกครั้งพลางคลิกที่ปุ่มตอบกลับ
แล้วคำพูดที่บอกชินเป็นประจำก็ลอยขึ้นมาในความคิด

หวัดดีจ้า ชิน ตอนนี้องค์กฤษหนาวมากเลยนี่ ฉันทสงสัยว่านายจะ
เป็นหวัดรีเปล่า

เออ...จะว่าไป ฉันทก็ตามแบบนี้ห้าครั้งได้แล้วมั้ง ลบไปหะ ละ
ไปตั้งแต่อ้อคำว่า หวัดดีจ้า ชิน เลยละกัน

ฉันทสบายดี แม้วันที่นายเดินทางไปอากาศจะหนาวเย็นลงอีกมาก
แต่น่าประหลาดที่วันต่อมาอากาศกลับอบอุ่นขึ้นราวกับเป็นฤดูใบไม้ผลิไม่
ค่อยมีลม ฉันทอยากออกไปเดินเล่นข้างนอกทุกวันเลย

เฮะๆ นี่ถ้ารออีกแค่วันเดียวนะ นายก็ได้เดินทางไปอย่างอบอุ่น
แล้ว แค่อุ่อกัวันเดียว อยู่กับฉันท...อีกแค่วันเดียว

เจ้าชายวิลเลียม อาเธอร์ ฟิลลิป หลุยส์ (ชื่อยาวมาก...) ที่มาเกาหลี
สลักับนายนะ เป็นคนง่าย ๆ สบาย ๆ กว่าที่คิดไว้ซะอีกนะ แม้จะพูด
คุยกับฉันทไม่มากนัก แต่ก็เห็นพูดแซวเล่นกับยูลบ่อย ๆ ดูท่าสองคนนั้นจะ
รู้จักสนิทสนมกันดีเหมือนกับเป็นเพื่อนรุ่นเดียวกัน แม้จะไม่เชื่อว่าหน้าตา
แบบนั้นจะอายุสิบแปดก็ตามเถอะ

หน้านายด้วยนะชิน อีๆ

เมื่อสองสามวันก่อน ฉันไปสถานที่ที่พักผ่อนส่วนตัวของเหล่าเชื้อพระวงศ์จากคำเชิญชวนของอียของแทกุนมาละ แต่คนที่ได้รับเชิญก็มีแค่วิลเลียมและฉันเท่านั้น แทกุน หมายถึงยูลนะ มีที่เด็ดๆ เยอะเลย เขาสามารถเปลี่ยนงานที่มีกำหนดการเป็นทางการยุ่งยากให้เป็นแบบส่วนตัวได้ ดูๆ ไปลียูลนะก็ไม่ใช่อะไรเลยนะว่ามัย

ไม่เป็นศัตรูกับคนแบบนั้นถือว่าบรมโคตรโชคดีจริงๆ นะ ต่อไปพวกเราเองก็ควรจะต้องสนิทกับยูลไฉนะซิน

พอไปถึงรีสอร์ทส่วนตัวแล้ว ฉันก็ไปเล่นสกีที่ไม่เคยสัมผัสมาก่อนแน่นอนว่าฉันล้มลุกคลุกคลานตลอดตก ยูลเก็บภาพความประทับใจไว้เยอะแยะเลย แต่รูปที่เซ่ได้มีแค่ไม่กี่ภาพเอง

ฉันดูแล้วรู้สึกแบบนั้นนะ

ตอนไปเที่ยวก็สนุกที่อยู่หออก แต่หลังจากกลับมาฉันก็เริ่มเบื่ออีกครั้ง

ที่จริงฉันคิดถึงนายมากเลย เมื่อไหร่จะกลับมาซะทีนะ

หลังจากแทปีมามากกลับเข้าวัง ดูเหมือนที่นี้จะยุ่งวุ่นวายขึ้นอีกระดับหนึ่ง มีพิธีการอะไรไม่รู้มากมายทุกวัน รีบเร่งที่อาจเป็นเพราะวิลเลียมก็ได้มั้ง แต่ถ้าจะให้พูดตามจริงนะ ในบรรดาผู้คนที่อยู่ที่นี้ วิลเลียมดูจะว่างที่สุดแล้ว ฉันเองก็มีงานยุ่งๆ เต็มไปหมด แล้วเมื่อวานแทปีมามากก็...

ทันทีที่พูดถึงแทปีมามา ฉันก็รู้สึกคล้ายกับได้ยินเสียงแหลมๆ ลอยแว่วมา เธอช่างเป็นคนพูดมากซะจริง ชิ...ยัยป้ามหาภัย ฉันรู้สึกแบบนั้นตั้งแต่ตอนที่เธอปฏิเสธความต้องการของซิน (เธอเป็นความทรงจำหนึ่งในสองสิ่งที่ยังเวลาผ่านไปนาน ไม่ดีขึ้นก็มีแต่แย่ลง ในขณะที่ความทรงจำ

ซึ่งเกี่ยวกับชิน ยิ่งเวลาผ่านไปเท่าไร กลับยิ่งงงงมามากขึ้นเท่านั้น) เขา
อุตสาห์อ่อนนวนอนให้ฉันได้ไปอังกฤษด้วย แต่ก็ต้องถูกปฏิเสธอย่างไรเสีย

นั่นแหละ แทบีมามาสั่งให้ฉันทำโน่นทำนี่ทุกวัน...

ช่วงเวลานั้นเอง

"อียของแทกุนมาเข้าพบปะคะ"

ดูท่าคุณจะมาแฮะ

"อ้าว มีอะไรหรือ"

ฉันเอ่ยถามขึ้นซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับที่หันหน้าไปพบยูลกำลังเปิด
ประตูห้องสมุดส่วนตัวของฉัน (พูดจริงๆ ไปนั่นแหละ ถึงแม้จะเรียกว่า
ห้องสมุด แต่ที่จริงใช้มันเหมือนกับเป็นห้องตีวงหนังสือมากกว่า เพราะ
ว่าแทบจะไม่ค่อยมีเรื่องให้ใช้ห้องนี้เท่าไรเลย) ข้างนอกคงจะหนาวมาก
เพราะจมูกของเขาแดงก่ำ ดูตลกจริงๆ

"หวัดดีเช็กซี"

เขาเอ่ยทักพร้อมก็บรอยยิ้มอ่อนโยนที่เป็นมาเสมอ

"เข้ามาเร็วๆ เอะ หนาวไหม"

"อืม หนาวมากเลยละ ฉันจะเหมือนตุ๊กตาดหิมะอยู่แล้วนี่"

แหมๆ รู้สึกจะเวอร์ไปหน่อยแฮะ

"เหมือนยังไง ในเมื่อตุ๊กตาดหิมะร่างกายเปลือยเปล่า แต่นายมีทั้ง
ผ้าพันคอ มีแม้กระทั่งหมวกขนสัตว์นี่ละ"

ยูลใช้นิ้วถูบริเวณปลายจมูกที่ซาพกลางหัวเราะร่วน

"เหมือนนะ อยู่น้อยๆ ก็เหมือนตุ๊กตาดหิมะที่อยู่ตำแหน่งอียของแทกุน"

"ยังไง"

"ก็ฉันใส่เสื้อโค้ตที่เคยใช้ปีที่แล้วให้มันนะสิ"

ว่าแล้วยูลก็ระเบิดหัวเราะก็ากออกมา เขาเอาเสื้อโค้ตใส่ให้ตุ๊กตา
หิมะได้ยังไง คนในตำหนักแทกุนคงจะปวดหัวกันเป็นแถวสินะ

"ทำอะไรอยู่หรือ"

ยูลเดินมาทางด้านหลังฉันซึ่งนั่งอยู่หน้าโต๊ะคอมพิวเตอร์กลางเอ๋อย
ถาม ฉันที่กำลังดำแทบีมามาอย่างเพลิดเพลินจำเริญจิตรีบตะลี้ตะลาน
ปิดหน้าต่างด้วยความไวเหนือปกติ

"เอ๊ะ เขียนอะไรนะ"

"อะ เอ่อ...ไม่มีอะไรหรอก แะๆ"

โอ๊ย ให้ตายสิ ฉันพยายามแค้นเสียงหัวเราะไม่ให้มีพิรุณแต่ก็ทำได้
ยากจริงเชียว

"ว่าแต่มีอะไรหรือ นายต้องไปเข้าเฝ้าเสด็จยากกับแทบีมามาเนี่ย"

ฉันนึกขอบคุณอะไรก็ตามที่ดลใจให้ยูลเลิกสนใจคอมพิวเตอร์ทันที

"ไปมาแล้วว่ะ แทบีมามาเรียกหาเธอด้วยนะ"

"เอ๊ะ จริงหรือ ทำไมล่ะ วันนี้ฉันไปเข้าเฝ้ามาแล้วว่ะ"

"คงมีเรื่องต้องคุยอีกมั้ง ไปด้วยกันมั้ยล่ะ"

"เอ่อ...ก็นายเพิ่งไปมา จะไปอีกหรือ"

"ทำไมล่ะ ท่านเป็นแม่ของฉันนะ"

"ฮะ ไซ้ๆ"

แทบี่เป็นคนเย็นชาและน่ากลัว ขึ้นอยู่กับสองคนมีหวังฉันคงอึดอัด
ตายแน่ ถ้ามีคนอื่นอยู่ด้วยก็น่าจะดีกว่า ว่าแต่มีเรื่องอะไรถึงได้เรียกพบ
ฉันกันนะ

"ฉันเดี๋ยวขอฉันเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน รอแป็บนึงนะ"

"ได้ดี ไม่มีปัญหา"

หลังจากฉันส่งสายตาแสดงความขอบคุณให้ยูลแล้ว ก็เดินออกมา
เปลี่ยนเสื้อผ้า ตอนแรกคิดว่าวันนี้จะไม่มิงานอะไรแล้วถึงได้สวมชุดลาลอง
สบายๆ

"เอ... เรียกหาเรามีเรื่องอะไรนะ"

ถ้าอยากได้ลูกสะใภ้ขนาดนั้นก็น่าจะรีบมองหาผู้หญิงมาเป็น
ลูกสะใภ้ซะสิ

ดดดดดดดดดด...

ช่วงที่แซคของไม่อยู่ที่โต๊ะเป็นจังหวะเดียวกับที่หน้าจอมอนิเตอร์
แสดงข้อความแจ้งว่ามีเมลใหม่เข้ามา ลีฮุนลงเลอยู่ชั่วคราวก่อนตัดสินใจยื่น
มือไปจับเมาส์ และคลิกเปิดเมลที่เพิ่งเข้าทันที

คุณมีจดหมายใหม่เข้ามา 1 ฉบับ

ผู้ส่ง: ลีซิน <leesin@hatmail.com>

วันที่ส่ง: 29 December 2005 เวลา 03:25:18

ผู้รับ: ซินแซคของ <wonderfulkyung@treamwiz.com>

หัวข้อ: ยังไงมันก็ไม่ยุติธรรม

แนบไฟล์: ไม่มี

เนื้อหา:

ไม่เคยเขียนเมลแบบนี้เลย รู้สึกแปลกๆ แะ ว่าแต่การเขียนตอบ
ไปแค่ห้าบรรทัดมันดูไม่ยุติธรรมเท่าไร? ฉันเลยเขียนมาเพิ่มอีกหน่อย
ตอนนี้เธอทำอะไรอยู่
ฉันยุ่งมาก ยุ่งจนชักไม่แน่ใจว่าตัวเองอยู่ที่ไหนกันแน่ หน้าที่ยัง
ถูกเหล่าองค์กรฯและเลขฯ คอยไล่ตามจนน่าอึดอัด แต่ถึงอย่างนั้นก็
เฮอะ...

แต่... ฉันก็เข้าใจความรู้สึกเมื่อไม่มีเธอแล้ว ไม่มีเธอเคียงข้าง
ฉันไม่อยากออกไปไหนมาไหนเลย
อยากกลับไปเร็วๆ จัง
หวังว่าเธอจะสุขภาพแข็งแรงจนถึงวันที่ฉันกลับไปนะ คิดถึงฉันให้
มากๆ และก็รีบตอบเร็วๆ ด้วยล่ะ
งั้นแค่นี้จริงๆ นะ...

"นะ... นี่มัน..."

สีหน้าของลีฮุนตึงเครียดขึ้นทันทีที่เห็นเมลนี้

"นี่มันเหมือนการสรวลพริกซัดๆ เลยนะเพื่อน"

เขาหันหน้าไปด้านข้าง ริมฝีปากบางที่บิดเบี้ยวไปข้างหนึ่งเต็มไปด้วย

ด้วยรอยยิ้มเย้ยหยัน

"เช็กชื่อของคนอื่นเค้านะ"

ครู่หนึ่งเขาก็เลื่อนมือจับเมาส์และคลิกปุ่มลบบอย่างไม่ลังเล หลังจากลบแม้กระทั่งในถึงขณะจนสะอาดไม่เหลือร่องรอยแล้วก็วางเมาส์ให้อยู่ในสภาพเดิม แน่ใจว่าเรื่องที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาเพียงครู่เดียวนั้นจะถูกเก็บเป็นความลับที่มีแต่เขาเท่านั้นที่รู้

46

ลียูลคือผู้รู้เรื่องฉันร้องไห้

"ช่วงนี้สนุกสนานมากเลยสินะ เจ้าหญิง"

"เอ๊ะ หมายความว่าอย่างไรเพคะ"

"นี่คิดว่าฉันไม่รู้ใช่มั้ยหรอ"

"..."

ตาคู่หนึ่งเป็นสถานที่ที่ไม่คุ้นเคยเลยสักนิด ห้องกว้างซึ่งรับแสงตะวันเจิดจ้ามีโครงสร้างคล้ายกับตาคู่หนึ่งๆ แต่คล้ายนะไม่ใช่เหมือนฉันไม่รู้สึกรู้สึกับที่นี่และไม่รู้สึกรู้สึกับแทปีมาที่กำลังจ้องหน้าฉันด้วยสายตาคำพิทออยู่ในขณะนี้เลย ถ้ายูลมาด้วยกันตามที่นัดไว้ตอนแรกก็คงดี แต่ยูลถูกแทปีมามาได้ บอกว่ามีเรื่องจะคุยกับฉันสองคน เขาถึงต้องกลับไป

เมื่อต้องคุยกับแทปี ฉันมักจะปิดปากตัวเองแน่นสนิท เพราะยิ่งพูดอะไรออกไปก็ยิ่งดูแย่ แทปีเป็นคนที่อยากพูดอะไรก็พูด อยากทำอะไรก็ว่า แถมที่ถามนี่ก็ใช้ว่าอยากได้คำตอบจากฉันซะเมื่อไหร่กัน

"ฉันหมายถึงเรื่องริสอร์ทสวนตัวยังงี้ละ ทั้งที่ต้องทำตามพิธีการแต่กลับไปกันตามใจชอบแบบนั้น นี่เจ้าชายวิลเลียมมาไกลถึงที่นี่เพียงเพื่อมาเล่นเป็นเพื่อนเจ้าหญิงซีเฮงอย่างนั้นหรอ"

เรื่องนั้นยูลเป็นคนต้นคิดนะ ฉันเองก็เพิ่งรู้เอาตอนไปถึงริสอร์ทแล้วด้วยซ้ำ แทปีมามา พระมารดาของยูลเจ้าขา

"ตอบมาสิเจ้าหญิง"

ฉันมาที่นี่เพื่อตอบคำถามเรื่องนี้สินะ

"ชะ...ขอภัยเพคะ"

ฉันคิดอะไรดี ๆ ถึงได้ไปเที่ยวเล่นตามที่ลูกชายคุณบอก ขอโทษจริงๆ ค่ะ เอ้อ ไม่ได้สิแบบนี้ก็เท่ากับเราโทษคุณเกินไป ความจริงฉันเองก็อยากไปอยู่แล้วนี่นา ทำอย่างนี้ชี้ขาดซะมิดเลย

"หม่อมฉันคิดอะไรดี ๆ เกินไป ต่อไปจะระวังให้มากกว่านี้"

แต่ปีมามาแตะปลายคางด้วยมือข้างหนึ่งพลางยกไหล่อย่างไม่ไยดี แม้จะนั่งอยู่ในท่าเดียวกับพระราชินี แต่ความรู้สึกที่ฉันสัมผัสได้ช่างแตกต่างเหลือเกิน ทั้งที่นั่งอยู่ในตำแหน่งเดียวกัน ทั้งที่มองลงมาจากรูที่สูงเช่นเดียวกัน แต่กลับทำให้คนอื่นรู้สึกแยะได้ถึงขนาดนี้

"นี่ๆ พระราชินีอบรมลูกสะใภ้ยังงั้น หรือคิดว่าแค่ทำให้ตำหนักจุกจุกของเธอสะอาดก็เพียงพอแล้ว ถึงได้ปล่อยให้ลูกสะใภ้ที่ยังเด็กทำเรื่องงามหน้ากับเจ้าชายต่างประเทศที่มาเยือน..."

ฮือ... รู้สึกจะไม่ใช่แค่นั้นแล้วละ แต่ปีมามาทำให้ฉันรู้สึกหงุดหงิดได้ทั้งสายตา วาจา และจิตใจ ครบชุดเลย ปกติเมื่อถูกตำหนิ ฉันควรต้องรู้สึกผิดและพยายามแก้ไขปรับปรุงตัว แต่ฉันกลับรู้สึกไม่ดีต่อเธอเท่านั้น

"ต่อไปห้ามพบเจ้าชายวิลเลียมนอกเหนือจากในพิธีการที่จำเป็นอีก เจ้าหญิงอาจไม่รู้สึกอะไร แต่ตัวเธอน่ะอภิเชกแล้ว ทำตัวสนิทสนมกับผู้ชายอื่นมันสมควรนักหรือ"

"..."

"เจ้าหญิงเป็นใคร ตัวเองไม่ทราบหรือไง การที่สามัญชนธรรมดาต้องกลายเป็นราชินีกุล ต้องเข้ามาในราชวงศ์ จะต้องระมัดระวังพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับราชสำนักมากขึ้นหลายเท่า ฉันไม่อยากพูดซ้ำอีก เมื่อรู้ก็ควรระวังระมัดระวังให้มากกว่านี้ หวังว่าเจ้าหญิงจะพยายามจนมีคุณสมบัติเทียบพร้อมแบบนั้นได้นะ"

"..."

"เจ้าหญิงทำไมไม่ตอบ"

"...เพ...เพคะ..."

ตลกดีแะสะ แทบปีมามาไม่รู้จริงๆ เหรอว่าทำไมฉันตอบซ้ำขนาดนั้น เป็นใครก็คงไม่อยากจะตอบคำพูดคำจาเสียดสีแบบนี้หรอก

"และอีกหนึ่งอาทิตย์เธอจะต้องไปเยี่ยมราษฎรที่พระราชวังนอกเมืองกับฉัน"

เอ๊ะ ไปไหน กับใครนะ

"ไปเยี่ยมราษฎรที่พระราชวังนอกเมืองเป็นยังไง เจ้าหญิงคงรู้นะอย่าบอกนะว่าไม่รู้สิ"

พระราชวังนอกเมืองเป็นยังไงฉันไม่รู้หรอก แต่ที่แน่ๆ อีกหนึ่งอาทิตย์ ฉันต้องไปต่างจังหวัดที่ไหนสักแห่ง

"แต่... แต่ว่าอีกสัปดาห์ พ่อแม่และครอบครัวของหม่อมฉันจะมาที่วัง..."

นี่อย่าบอกว่าจะไม่เข้าใจความหมายของประโยคที่ว่าพ่อแม่และครอบครัวของหม่อมฉันจะมาที่วังหรือคะคะ แทบปีมามา รู้ไหมว่าฉันตั้งตารอคอยวันนั้นมาถึงอย่างใจจดใจจ่อแค่ไหน

"ที่จริงคนในครอบครัวจะพบเมื่อไหร่ก็ได้ไม่ใช่หรอ และการเดินทางไปต่างจังหวัดของราชินิกุลก็เพื่อสร้างขวัญและกำลังใจให้พนักงานที่อยู่ในถิ่นทุรกันดาร คนที่เป็นถึงเจ้าหญิงรัชทายาทน่าจะแยกแยะได้นะว่าอะไรควรทำก่อน อะไรควรทำหลังนะ"

"..."

ฉันไม่สนหรอกคะแทบปีมามา ฉันอยากพบพ่อแม่มากกว่าประชาชนในถิ่นทุรกันดารจนไม่รู้ว่าจะอะไรควรทำก่อนทำหลัง ไม่อยากบอกว่าแม้แต่ตอนนี้ฉันก็ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเจ้าหญิงรัชทายาทคืออะไร และไม่อยากจะรับรู้เลยสักนิดหากมันต้องทำให้ฉันไม่ได้พบพ่อแม่ที่กำลังจะมาเยี่ยมในอีกสัปดาห์ข้างหน้า

ทั้งที่อยากตะโกนออกไปแบบนี้ใจแทบขาด แต่ปากเจ้ากรรมกลับถูกความเงียบครอบงำไว้ ในที่สุดเรื่องนี้จึงถูกตัดสิน

ไม่ว่าอีกสัปดาห์พ่อแม่จะเข้าวังมาเยี่ยมฉันหรือเปล่า ฉันก็ต้องไป

เยี่ยมราษฎรที่พระราชวังนอกเมือง และแม้ฉันจะเหมือนคนที่ถูกพลัดพรากจากคนรักเดือนครึ่ง ฉันก็ต้องอยู่เคียงข้างแทปีมาโดยไม่มีข้อแม้

ฉันรู้สึกถึงหยดน้ำอุ่นที่เอ๋อคลอบริเวณขอบตาจึงรีบออกมาจากบริเวณที่แทปีมาอยู่ แต่ก็ไม่วายได้ยินคำพูดเสียดสีดังไล่หลังมาติดๆ

"ไอ้... น่าขายหน้าจริงๆ พุดภาษาอังกฤษงูๆ ปลาๆ ต้องคอยให้ล่ามแปลตลอด เห็นแล้วก็ทั้งอายทั้งขำ"

ที่ว่าเห็นแล้วก็ทั้งอายทั้งขำ แม้ไม่ระบุว่าจะหมายถึง 'ใคร' แต่เหล่าซังกุงของแทปีมามาก็รู้ดีว่าพุดถึงฉัน สายตาเหยียดหยามจากพวกซังกุงที่ไม่รู้จักก็จ้องมาที่ฉัน

"หน้าขำยังทำตัวสนิทสนมกับเจ้าชายวิลเลียมจนออกนอกหน้าคงเพราะเจ้าชายไม่อยู่เลยหยอหยงาเปล่าเปลี่ยวสินะ ต่ำจริงๆ"

ฉันถึงกับตัวแข็งขาไปชั่วครู่ จังหวะนั้นใครบางคนก็แตะที่ไหล่ฉันแผ่วเบา และเมื่อหันกลับไปก็พบยูลียืนอยู่ตรงหน้า ดูเหมือนยูลเองก็ได้ยินที่แทปีมาพุดเช่นกัน

"เอ๋อ..."

"ฉันขอตัวก่อนนะ..."

คล้ายยูลอยากจะพุดอะไร แต่ฉันก็ทำเป็นไม่สนใจ ฉันตั้งใจจะรีบวิ่งผ่านเขาออกมา แต่เขาก็ไวกว่ามากจึงมายืนขวางฉันไว้

"จะไปเฉยๆ แบบนี้แหละหรอ จะไปไหน"

ไปไหนนะหรอ ก็ไปให้ไกลๆ ไกลจากที่นี่นะสิ

"หลบเถอะ อี๊ของแทกุน"

ยูลส่ายหน้าไปมาอย่างดีใจ

"ไปกับฉันเถอะ จะไปที่ไหนก็ขอให้ไปกับฉัน"

"หลบ..."

ฉันยื่นกัมหนำรอให้ยูลหลีกเลี่ยงให้ได้โปรดเถอะยูล ฉันไม่ได้อยู่ที่นี่ อยากไปที่อื่นให้เร็วที่สุด

"ไปกับฉัน จะไปที่ไหนก็แล้วแต่"

